Subota, 14.10.2017.g.

I ove godine, prvi vikend u listopadu, organiziralo se nas 80-tak

hodočasnika iz naše i susjednih župa na odlazak u Međugorje. Tako je već

godinama … Međugorje i naša Nebeska Majčica koja nas tamo zove …

Za mene osobno, vrijeme predivnih milosti i duhovnog "punjenja" …

svake godine na poseban način …

Zadnje vrijeme, kao i ove godine, sudjelovao sam i u organizaciji tj. vodio

sam brigu o hodočasnicima u jednom autobusu od dva autobusa koja su

vozila dolje.

Osim tih organizacijskih obveza, i ove godine sam dolje "nosio" puno

svojih nakana, ljudi i situacija ... A opet, imao sam osjećaj da baš i

nemam neku posebnu nakanu ... prvi put sam se tako osjećao.

Ove godine smo baš došli dolje u subotu ujutro, na Gospu od krunice,

koju dolje njihova župa slavi s molitvom krunice po postajama krunice na

Podbrdu. Pa je i nama, kada smo se prijavljivali za dolazak, sugerirano da

probamo do 7.00 sati doći pod Podbrdo da bude zajedno tamo sa

njihovim župljanima u molitvi. Probali smo to ali nismo stigli doći točno u

7.00. Oni su već otišli naprijed a mi smo onda odlučili polako moliti

Krunicu od postaje do postaje.

Vidio sam odmah na prvoj postaji da u našoj grupi ima nekoliko onih koji

su krenuli na Podbrdo teška koraka, što zbog starosti što zbog bolesti. Ali

s velikom voljom i željom da još jednom dođu tamo gdje se Majčica

ukazala djeci … Odlučio sam da ću malo na njih pripaziti. Tako sam ja s

njima polako hodao na kraju naše grupe. I baš neki dobar osjećaj da u

tim trenucima tu trebam biti. Prijašnjih godina bih bio naprijed,

sudjelovao u predvođenju molitve Krunice … sada mirno sa tim dragim

ženicama na kraju, da ponekad i nisam čuo što točno naprijed mole.

Imao sam neki poseban osjećaj mira i spokoja, DA VRŠIM SVETU

BOŽJU VOLJU ZA OVE TRENUTKE SVOJEG ŽIVOTA.

Kad smo došli do kipa Djevice Marije na Podbrdu zastali smo sa glasnom

molitvom i raširili se oko kipa, kako je tko htio. Ja sam si našao neko

mjesto pod nekim drvetom, sjeo na kamen i zatvorio oči. Prvo nisam

ništa molio Majčicu neko sam samo osluškivao. I ušima i srcem. Želio

sam baš umiriti svoje tijelo i dušu i um ... osjetiti tu otvorenost prema

NEBU koje nam je najbliže baš na tim mjestima ukazanja … doživjeti u

srcu i duši tu blizinu DOBROG DUHOVNOG SVIJETA …

Tako sam bio nekoliko minuta… I onda sam u jednom trenutku počeo s

molitvom Majčici za neke nakane koje sam joj donio. Neke ljude, situacije

... No, nije mi išla ta molitva. Nije u njoj bilo spontanosti. Kao da mi je

nešto nedostajalo. Pa sam zastao s molitvom i sada, kada se toga

prisjećam, ne mogu se točno sjetiti što sam i za koga molio.

I ONDA, DUBOKI OSJEĆAJ PRISUTNOSTI MOJE NEBESKE

MAJČICE. U srce i um mi "dođu" misli da Ona zna za sve moje molitve i

nakane, da joj se ne trebam puno posebno moliti. PREPLAVILA ME

POSEBNA I DUBOKA RADOST.

Prolazili su trenuci u toj radosti, dubokom osjećaju milosti … Spontano je

iz mene izašla i moja molitva za svoju osobnu nakanu o tome da li sam

na dobrom putu u svemu što radim, i na duhovnom planu, i obiteljskom,

i poslovnom ...

A OD NJE SAM U MISLI I SRCE DOBIO PREKRASAN

ODGOVOR, SAMO ZA MENE, NISAM O TOME NI SVJEDOČIO

NA AUTOBUSU: "TO MORAŠ MOLITI MOGA SINA ... ON TE

ODABRAO ... ON ĆE USLIŠITI TVOJE MOLITVE ... NJEMU SE

MOLI."

To me baš "pogodilo" jer je bilo toliko jasno u mojim mislima. Te

rečenice su mi "odzvanjale" nekoliko minuta ... Jer, kao i uvijek kada sam

znao dobiti takve spoznaje, kao poruke, ONE SU BILE TOLIKO JASNE

... TOLIKO DIREKTNE ... TOLIKO DUBOKE ... TOLIKO

JEDNOSTAVNE A TOLIKO IZNENAĐUJUĆUJE, da sam uvijek nakon

njih morao ostati malo miran i sabran da ih mogu "propustiti" kroz svoje

srce i svoje misli ...

A opet, KAO DA JE SVE TO BILO NEŠTO NORMALNO ...

Iza tih nekoliko rečenica, više nisam imao osjećaj Majčičinog prisustva.

Ostao sam u tišini i nekom posebnom spokoju ... znao sam da je navečer

KLANJANJE ŽIVOM GOSPODINU U PRESVETOM OLTARSKOM

SAKRAMENTU … tamo ću se ja Njemu moliti …

Tek poslije sam shvatio da je tu počelo moje "DUHOVNO PUNJENJE",

koje je bilo osnovi smisao mojeg dolaska ove godine u Međugorje. A da

to tako uopće nisam planirao.

U tom mojem posebnom raspoloženju došao sam i u podnožje Križevca.

Kako sam predvodio molitvu Križnog puta, morao sam voditi i brigu o

tome gdje ćemo stati, kada je najbolje početi s molitvom, kojom brzinom

se kretati u dugoj koloni po cijeloj dužini Križnog puta.

Krenuli smo s molitvom a između postaja nismo ništa molili ni pjevali

nego smo se odlučili u tišini i osobnim razmatranjima prolaziti KRISTOV

OTKUPLJUJUĆI HOD SA KRIŽEM.

Na drugoj postaji sam primijetio da ova grupa ispred nas puno duže moli

na postaji te da između njih i one grupe ispred njih ima dosta prostora.

Tako sam odlučio da ću onda na idućoj postaji predvoditi molitvu Križnog puta prije same postaje i križa, zaobići tu grupu i nastaviti dalje s molitvom na postajama kako su slijedile.

No, na toj trećoj postaji sam uvidio da ta grupa pred nama i nije nešto prespora. Bili su malo duži u molitvi i pjesmi na postaji ali opet ne tako dugo da ih ne bi mogli malo pričekati. Ipak, kako sam već bio odlučio i rekao drugima u grupi što ćemo učiniti, ja sam na četvrtoj postaji predvodio molitvu Križnog prije same postaje te smo onda krenuli zaobilaziti tu grupu pred nama, koja je molila na samoj postaji, pred slikom otajstva te postaje i pred križem.

Pa je tako ispalo da sam ja, i još nekoliko hodočasnika iz moje grupe,

dakle, da smo obišli tu grupu i postaju iza križa i slike. Postalo mi je

nekako čudno …

A već kada sam odlučio da bi mogli obići tu grupu ispred nas, počeo sam

osjećati, duboko u sebi, mali, nedefinirani nemir. Na koji u tim prvim

trenucima nisam obratio pažnju …

GOSPODIN MI JE DAVAO ZNAK DA TO NIJE PO NJEGOVOJ

VOLJI … ZLI MI JE USPIO USADITI ŽURBU, DEKONCENTRACIJU,

PREKO TOGA I NEMIR … ali ja to nisam odmah primijetio, "gledao"

sam očima a ne srcem …

Tek kada sam obilazio tu četvrtu postaju iza križa i slike Gospodinove

muke na njoj, postalo mi je nekako nelagodno, osjetio sam da to nije to,

da negdje griješim …

I tada, u mojem srcu, mojim mislima, u čitavom mojem biću, odjeknu

riječi:

"IVANE, KUDA ŽURIŠ!"

Nisam se previše iznenadio, već me počela hvatati neka grižnja savjesti.

Već sam u srcu krenu s "pravdanjem" da je bilo mjesta, da je ova grupa

ispred spora, da ovo da ono … Kad opet:

"OVO JE MOJ KRIŽNI PUT… ON PREDSTAVLJA I VAŠE

KRIŽNE PUTEVE, VAŠE ŽIVOTE … KRIŽNE PUTEVE VAŠIH

ŽIVOTA …"

"VI IH SAMI MORATE IZNOSITI … STRPLJIVO, PONIZNO …

NEMA PRESKAKANJA, NEMA ŽURBE, NEMA ZAOBILAŽENJA

…"

"MOJ KRIŽNI PUT VAS TOME UČI … A KADA VAM BUDE

TEŠKO, SJETITE SE DA SAM JA SVE TO VEĆ ZA VAS

IZNOSIO SVOJIM KRIŽNIM PUTEM VAŠEG OTKUPLJENJA …

I DOĐITE DO MOJEG KRIŽA DA VAM DADNEM MIRA I

SNAGE ZA DALJE … MIRNO, STRPLJIVO, PONIZNO …"

Joj, kako je sve to zvonilo u meni!

A opet, toliki osjećaj milosti!

GOSPODIN ME PONOVNO POUČIO!

I više nisam nikud žurio … "Prebirao" sam u sebi sve te riječi koje su još

"odzvanjale" u mojoj nutrini, mojim mislima … ispreplitale se i otkrivale

mi svoje značenje …

Joj, kako sam samo htio ostati negdje sam i sve to u sebi prebirati!

Ali nisam mogao, morao sam završiti s predvođenjem molitve Križnog

puta do zadnje postaje. Sada sa strpljivošću i mirom kod čekanja da

dođemo na red pred svakom idućom postajom. Negdje smo morali čekati

i tri grupe koje su se izmijenile prije nego smo mi došli na red. Vidio sam

da su me neki iz moje grupe čudno pogledavali, zašto se ne požurimo, ali

sam ja samo strpljivo stajao i čekao na red. Ponekad se moleći a ponekad

pjevajući sa onom grupom koja je ispred nas molila.

A jedna prekrasna milost tog strpljenja i poniznosti bio je "ulazak" u svijet

molitvi drugih skupina koje su s nama molile molitve Križnog puta, koje

smo čekali. S nekima smo i sami molili jer su molili na hrvatskom jeziku

… a neke smo samo slušali … molitve i pjesme koje smo znali ali su ih oni

molili na svojim jezicima…

KOJA MILOST MOLITI SA DRAGOM BRAĆOM I SESTRAMA IZ

CIJELOG SVIJETA MOLITVE NAŠEG OTKUPLJENJA SA

GOSPODINOM ISUSOM TU MEĐU NAMA!

MIRNO, STRPLJIVO, PONIZNO …

Kada smo došli do vrha i završili s molitvom, ja sam se još išao pomoliti

pred veliki križ kojeg su tamo prije dosta godina postavili župljani. U koji

je ugrađen, kao relikvija, i jedan mali dio ISUSOVOG KRIŽA KOJEG JE

ON NOSIO ZA NAŠE OTKUPLJENJE, prije svoje smrti na Kalvariji u

Jeruzalemu.

Pronašao sam slobodno mjesto, kleknuo, zatvorio oči i počeo sam

molitvom zahvaljivanja Gospodinu. A s moje desne strane bila je jedna

od izbočina podnožja toga križa. I u jednom trenutku, glava mi je sama

po sebi krenule i naslonila se na tu izbočinu ISUSOV KRIŽA.

DA SE ODMORI ... I MOJE TIJELO I MOJA DUŠA ... KAKO MI

JE GOSPODIN PRIJE TOGA PORUČIO DA DOĐEM KADA ĆU

TREBATI SNAGE I MIRA ZA KRIŽ SVOJEG ŽIVOTA ...

I SUZE SU SAMO KRENULE ... DOŠAO SAM U KRILO SVOJEG

SPASITELJA I OTKUPITELJA ... I ON ME "PUNIO" ...

U TIM TRENUCIMA VRIJEME JE ZA MENE STALO … SAMO

MILOST I RADOST … NEDEFINIRANO ALI DUBOKO, DUBOKO …

Trajalo je to minuti, dvije, pet … ne znam … nebitno … kad sam dobio

poticaj da otvorim oči, bio sam "napunjen do vrha" … kao auto na

benzinskoj stanici …

KAO ŠTO MI JE OBEĆAO, GOSPODIN ME OJAČAO U PODNOŽJU

SVOJEG KRIŽA KADA SAM DOŠAO PO SNAGU I MIR ZA

SVAKODNEVNI SVOJ ŽIVOT … ZA NOŠENJE SVOJEG KRIŽA

ŽIVOTA …

Navečer sam jedva dočekao klanjanje ŽIVOM GOSPODINU U

PRESVETOM OLTARSKOM SAKRAMENTU …

Nosio sam Mu svoje molitve i nakane a najviše o tome da li sam na

dobrom putu u svojem duhovnom, obiteljskom, poslovnom životu …

Cijeli sat klanjanja ja sam srcem i dušom "osluškivao" da li ću od

Gospodina dobiti kakav znak ili poticaj … No, ništa posebno. Sa tisućama

ljudi sam tamo klečao pred Gospodinom, pjevao i molio se …

I onda mi je polako u srce i dušu i misli došla spoznaja da to što nema

nikakvog posebno odgovora ni znaka predstavlja taj posebni znak mojeg

preljubljenog Gospodina za mene.

SPOZNAO SAM DA MI TAKO "PORUČUJE" DA SAM NA DOBROM

PUTU … DA VRŠIM NJEGOVU SVETU VOLJU ZA SVOJ ŽIVOT …

DA PADNEM, PONEKAD I TEŠKO, ALI SE DIŽEM I DALJE SE

BORIM … PROTIV SVOJIH GRIJEHA, PROTIV NAPASTI ZLOGA I

NJEGOVIH ZLIH DUHOVA, SVJEDOČEĆI ZA GOSPODINA KAKO

GOD ZNAM I MOGU …

A da sam tu u Međugorje došao da izvršim Njegovu volju pomažući

drugima da pronađu svoje odgovore na pitanja koja ih muče u životu … I

da se duhovno "napunim" za daljnje nošenje križa mojeg života …

O, KAKO SAM BIO RADOSTAN …

KONAČNO SAM POSTAO SIGURAN DA SAM NA DOBROM

ŽIVOTNOM PUTU, PUTU KOJI JE GOSPODIN DAVNO ZA MENE

OSMISLIO I PREDVIDIO …

KRIŽNOM PUTU SPASENJA MOJE DUŠE I SVJEDOČENJA DRUGIMA

DA I ONI PRONAĐU ODGOVORE KAKO DA SPASE SVOJE DUŠE ...

MOJA DUŠA JE BILA ISPUNJENA DO VRHA I SVE JE IMALO

SMISAO.

GOSPODIN MOJ, I BOG MOJ, I SVE MOJE.